

PŘÍLOHA BUCHLOVSKÉHO ZPRAVODAJE

Výsledky literární soutěže

O VÁNOČNÍ ZVONEK

pořádané Muzeem Podhradí Buchlovice
a Folklórní agenturou Buchlov

	Jméno	Škola, třída	Název práce	Bodů	Poř.
1.	Lucie Kolínková	MŠ a ZŠ Bílovice, 8. B	Kouzlo Vánoc (próza)	7	2
2.	Monika Buráňová	ZŠ Prakšice, 9. tř.	Vzpomínka na vánoční čas (próza)	2	
3.	Dominika Flíborová	MŠ a ZŠ Bílovice, 9. B	Jednou o Vánocích (próza)	5	
4.	Romana Bartošová	MŠ a ZŠ Bílovice, 9. B	Vánoční příběh (próza)	6	3
5.	Kristýna Kuběnová	MŠ a ZŠ Bílovice, 9. B	Sním o tom, že budu jednou chodit (próza)	5	
6.	Adam Martiška	ZŠ Sportovní Uh. Hradiště, 9. B	Vánoční čas (próza)	4	
7.	Kateřina Chrástková	MŠ a ZŠ Bílovice, 9. B	Vánoční příběh (próza)	8	1
8.	Karolína Maděrová	ZŠ Buchlovice, 6. tř.	Svíčka svítí (báseň)	2	

Vánoční příběh

Kateřina Chrástková, ZŠ a MŠ Bílovice, 9. třída

Sama mezi čtyřmi stěnami. Jenom já, nemocniční lůžko, televize, stůl, nějaké přístroje, které sem tam zapíjají, napodobenina vánočního stromku a za okny popadávající sníh. Cítím se jako vězeň, který neví, co je za den a kdy bude moci jít na svobodu. „Vizita, “ uslyším z chodby. Stále čekám na nějakou dobrou duši,

kteřá mě z tohoto místa odvede zpátky domů. Za svou rodinou.

„Rodina by měla být o svátcích pohromadě... A já tady mezitím trčím jako kůl v plotě...“ povzdechnu si. Klepání. Dveře se otvírají a v nich dva doktoři v doprovodu sestřiček. „Dobrý den, “ pozdraví mě všichni sborově. Já v zápětí odvě-

tím: „Dobrý den“. „Tak tohle je slečna Pokorná. Je jí 15 let. Přivezli ji nám sem s otřesem mozku prvního stupně. Srdeční arytmie je v pořádku a teplota se zatím nezvýšila,“ poslouchala jsem poctivý výklad sestřičky. Doposud jsem jí rozuměla. Poté ovšem začala doktorům vysvětlovat do detailu můj zdravotní stav. Jediná slova, kterým jsem porozuměla, byla „krev, srdce, mozek, mícha a léky“. Zahledla jsem se ven z okna. Byla tam šťastná rodinka. Děti stavěly sněhuláka, dělaly andělíčky a rodiče seděli na lavičce pozorující své potomky. Připomnělo mně to mou rodinu. Takhle jsem s nimi mohla být taky. Po tváři mi začaly stékat potůčky slz. „Bolí vás něco,“ pohotově se zeptala sestřička, „je vám špatně?“. Neodpovídala jsem. „Haló slečno řekně...“ přistoupila ke mně paní doktorka a já pomalu ale jistě nevěděla o světě.

Probouzím se. Mé oči se pomalu otevírají. Vedle mě vidím maminku. Pozvolna usíná únavou. „Ahoj,“ vyslovila jsem z posledních sil, „jak dlouho tady jsi?“. Okamžitě zbystřela, zavolala doktora a odpověděla: „Od doby, cos upadla do kómatu. Ale párkrát jsem musela domů. Zavolali mně z nemocnice. Ale nevyšluj se. Lež v klidu doktor hned přijde.“ Ten zde byl v cuku letu i s doprovodem sestřičky. Spolu začali konzultovat, ale já je nevnímala. Po chvíli se otevřely dveře a v nich stál tatka s bráškou. Tehdy se ten temný pokoj rozzářil jako měsíc na nebi. Zářil díky mé rodině. Rodině, kterou jsem nade všechno milovala a nechtěla jsem ji za žádných okolností opustit. O to víc jsem tedy usilovala o to, abych se co nejdříve uzdravila. Abych byla znovu jako mí vrstevníci, doma se svými rodinami. „Kdy budu moct jít domů,“ obrátila jsem se na doktora. Můj smutný výraz v okamžiku přešel i na něj. „Ještě si tě tady chvíli necháme na pozorování. Když testy dopadnou dobře a tobě se nepřihorší, budeš doma za týden. Ale do školy můžeš až v březnu.“ V tu chvíli jsem si uvědomila, že vlastně nevím, jak dlouho jsem byla v kómatu. Možná týden. Měsíc. Nebo rok? Zhrozila jsem se nad tím, že bych „prospala“ celý

rok. Že bych „prospala“ tolik zážitků, které jsem mohla strávit s mými přáteli. „Jak dlouho jsem byla v kómatu?“ vyzvídám. „Asi měsíc,“ odpověděl mě doktor, „a to máš štěstí.“ Tak. A je mně to jasné. Takže jsem prospala vánoční svátky, Silvestr a nemám uzavřené známky ve škole. Co teď budu dělat? „Ale já se mám hlásit na střední! To si nemůžu dovolit!“ začnu vyvádět. „Nestresuj,“ řekl mně brácha. Tyhle jeho řeči mně už vážně chyběly. Raději se nad tím už dále nezaobírám. Nějak to dopadne. „Hlavně že žiju...“ pomyslela jsem si. Vykládali jsme si zřejmě do pěti hodin. Tehdy skončily návštěvní hodiny a všichni museli odejít. V okamžiku, kdy se se mnou má rodina loučila, a jistým krokem odcházeli z pokoje, se mě zmocnily smíšené pocity. Byla jsem smutná, protože si nebudu moci s kým povídat. Ale také jsem byla šťastná, protože jsem věděla, že když se můj zdravotní stav nezhorší, za týden budu odcházet společně s nimi. S těmito myšlenkami jsem usínala. Ovšem to netrvalo dlouho. Pokoušela jsem se znovu a znovu usnout. Když se mi to nedařilo, přemýšlela jsem. Pečení cukroví. Zdobení stromku. Balení dárků. Sledování pohádek. Poslouchání koled. Pěkné chvílky s rodinou. To všechno mě minulo a zachvátil mě stesk.

Týden utekl jako voda. Má rodina mě chodila navštěvovat. Každý den jeden, ale se všemi jsem si měla co říct. Co chvíli jsem očekávala příchod doktora, který přinese výsledky testů a vyřkne tak můj ortel. Nic. Pořád nikdo nepřicházel. Začínala jsem být nervózní. Přišel čas oběda. Ten jsem si snědla v sesterně se sestřičkami, aby mně alespoň někdo udělal společnost. Po obědě jsem se vrátila zpátky do toho temného pokoje, v kterém jsem už nekonečně dlouho. Ležím. Čekám. Když se rozhodnu, že napíšu SMS zprávu mamce, rozrazí se dveře a v nich doktor. „Tak slečno Pokorná. Nebudu vás zdržovat ani to nehodlám protahovat,“ vykládal doktor a pokračoval, „takže se sbalte a můžete domů. Jste zdravá.“ Na tohle jsem čekala sto let! Konečně mně spadl snad i bal-

van ze srdce. Vyskočila jsem z postele a objala pana doktora: „Děkuju! Za všechno!“. Ten se pouze pousmál, pokýval hlavou a odešel. Dveře nestihly vychladnout. Objevil se v nich totiž můj bráška. „Ahoój, “ vletěla jsem mu kolem krku a políbila na líčko, „už mně bylo smutno“. Skoro mně vytryskly slzy, ale vydržela jsem to. Bráška podal mou tašku a už už do ní házel oblečení. Já jsem se mezi tím převlékla do civilu. Věci sbalené. Bráška mě popadl za ruku a táhl ven z nemocnice. Z chodby jsem ještě stihla poděkovat sestřičkám. Vyběhneme ven před nemocnici a já usedám na zadní sedadlo našeho už vyhrátého auta. Bráška pustí rádio, chopí se volantů a jedeme domů. Domov. Pomalu jsem zapomínala, jaké má to slovo pravý význam. Avšak jakmile přijíždíme k našemu domečku, vzpomenu si na významy tohoto slova, které jsou pro mě důležité. Rodina. Láska. Ochota. Smích. Mezitím už vystupujeme z auta. Nejistým krokem vejdu do našeho domu. Cukroví. Ta vůně nejde zapomenout.

Line se po celém domě. Bráška mně pomáhá vyjít schody do prvního patra. Můj pokoj byl tak, jako když jsem ho opouštěla. Položila jsem si věci na stůl a vydala se do kuchyně. Tam ale nikdo. Nevěděla jsem, kde můžou být moji rodiče. „Kde jsou naši, “ obrátím se s otázkou na brášku, „věděli snad, že dojedu, ne?“. Bráška kývnul hlavou směrem do obývacího pokoje. Nevím, co to má znamenat. Jakmile ale vejdu do pokoje, chápu. Nyní se už slzám neubráním. V rožku pokoje stojí červeno-zlatý vánoční stromek. Kolem spousta dárků. Ovšem ten nejkrásnější byl na pohovce. Seděl tam v plné parádě. Byla to moje rodina. Tatka, maminka a bráška. Nic krásnějšího si člověk nemůže přát než milující rodinu. Nezaváhala jsem a vrhla se na všechny, jak tam seděli. I když nebyli zabalení, neměli červenou stužku kolem krku ani jmenovku, věděla jsem, že je to ten nejkrásnější dárek. Nic víc si už přát nebudu. Jen abych zde byla s touto rodinou. S mou rodinou. S tou nejlepší rodinou na světě!

Kouzlo Vánoc

Lucie Kolínková, ZŠ a MŠ Bílovice, 8. třída

Bylo krásné, zasněžené a zvláštní ráno. Voda bylo jako tekoucí led a kapříci se líně pohybovali pod tenkou vrstvou ledu. I já jsem byl unavený, a tak jsem usnul. Probudil mě lidský hlas. Ale bylo už pozdě. Dvě velké lidské ploutve mě vytáhly z vody ven a daly do malého nepraktického rybníčku. Byli tam i další kapříci – mí kamarádi. Byli jsme vyděšení. Nevěděli jsme, co se s námi děje. Ale to už nás odváželi pryč. V tom kousíčku vody jsme se tísnili, nemohli jsme plavat. Voda se co chvíli tajuplně vylívala, takže jsme byli kapřík na kapříku.

Někdo vystoupil z vozu a předal nás do větší kádě na náměstí. Teď jsem se mohl aspoň trochu pohybovat. Ale neradovali jsme se dlouho. Nějaký člověk nás jednoho po druhém bral neznámo kam. A tak nás ubývalo. Dostal jsem strach. Co se se mnou stane? Co se mnou bude? Ale to už mě vzal ten člověk do svých velkých ploutví a dal mě na váhu. Vykrucoval jsem se, snažil jsem se uplatvat – ale prohrál jsem. Srdíčko mi bušilo jako o závod, ale přesto jsem zaslechl rozhovor: „Dvě kila padesát!“ ozval se jeden hlas. „Ano, to bude stačit“ souhlasil druhý. Pak mě ty velké lidské ploutve strčily do tašky, ve které nebyla žádná voda a nedalo se v ní plavat. Asi proto ten člověk tolik utíkal. Nemohl jsem dýchat. Za chvíli mě strčili do malého kovového rybníčku – průvany. Tam se dalo docela pohodlně plavat. Ale můj rodný rybníček s žabkami, s rodinou, s bahnem mi moc chyběl.

Chvilí po příchodu, kdy jsem se rozkoukal, se u vany objevily dvě velké a dvě malé lidské osoby. Ta nejmenší se na mě dojemně podívala. „Jé, tati, ten je krásný! Že si ho necháme, že ho nezabiješ!“ žadonil malý chlapec. „A co bychom měli k štědrovečerní večeři, ty truhlíku! A co by si pomyslela babička s dědou?“ řekla vlídně maminka. „To je mi teda pěkný zvyk na Štědrý den zabíjet nevinného kapříka. Vždyť přece o Vánocích by měla být rodina pohromadě. – Co si jeho rodina řekne? Vždyť ho budou hledat. Nemůžeme jim aspoň poslat pohled nebo telegram, aby věděli, že je kapřík u nás?“ žadonil chlapec. „A víš ty vůbec, kde bydlí?“ ptala se maminka s úsměvem. „To nevím, ale půjdu to hned zjistit,“ řekl chlapec odevzdaně. A z koupelny odešel.

Okolo krku si omotal šálu, na hlavu narazil čepici, oblékl si teplou bundu a vyrazil do města. Věděl, že o ulici výš prodávají kapry – tam se zeptá. Když se blížil ke stánku, všiml si, že na kraji silnice teče proud červené krve, jenž pramení u stánku s rybami. „Tolik kaprů zabili!“ ptal se chlapec se slzami v očích. Nikdo si ho ale nevsímal. Přes slzy přestával vidět. Jeho pozornost upoutala žlutá skvrna na silnici vedle krvavého proudu. „Šupina a jakou má krásnou barvu. To jsem ještě nikdy neviděl“ pomyslel si chlapec. Dal si ji do kapsy a utíkal rychle domů.

Nebyla to obyčejná šupina, byla kouzelná. Ale proto, že děti mají představivost – oproti dospělým, ten chlapec hned věděl, že není ledajaká. A tak mi ji večer před Štědrým dnem, dnem, kdy si lidé dělají radost a dějí se zázraky, hodil tu kouzelnou šupinu do vany. „Přej si něco“, zašeptal chlapec štědrě. A tak jsem si přál, abych byl zase doma ve svém rybníčku, obklopen rodinou a přáteli.

Začalo silně chumelit, obloha se zatáhla a začal silný víchr. Tak silný, že se otevřela okna, a ten vítr mě vzal na svá záda a nesl mě směrem k mému rodnému rybníčku. Uviděl jsem mnoho rodin, které se procházejí městem, obdivují vánoční výzdoby a kouzlo Vánoc. „Maminko, támhle letí kapr,“ vykřikl malý chlapeček s údivem. „Toníčku, o Vánocích se děje spousta zázraků, ale kapři, ti nelítají.“ A aby si to Toníček zapamatoval, dostal pohlavek. Uvědomil jsem si, že letím. – Jsem kapr a letím! Ale proč se vlastně divím, vždyť Vánoce – to je kouzelný čas.

A tak mě vítr zanesl domů, tam kam patřím. I když jsem byl tam, kde jsem být chtěl, stále jsem na toho mého malého zachránce myslel. A protože jsem měl ještě v ploutvičce tu kouzelnou šupinku, přál jsem si poslední přání. – A teď jsem byl teprve šťastný.

Na Štědrý den ráno se maminka mého zachránce vzbudila a nevěřila svým očím.

Vana byla prázdná, ale cítila vůni Vánoc, která ji zanesla do kuchyně. Tam bylo prostřeno pro šest osob, na talířích voněl salát a obalovaný kapr. Uprostřed stolu ležel adventní věnec a na něm plápolaly čtyři voňavé svíčky. Do kuchyně přišel i tatínek. „Ty jsi mě ale krásně překvapil“ řekla maminka a objala tatínka. Tatínek nechápavě zíral na prostřený stůl plný dobrot a objal maminku. Pomyslel si: ta naše maminka je ale hodná, sama všechno nachystala a ještě dělá, jako bych to připravil já. Celý den se na sebe všichni krásně usmívali, dělali si vzájemně radost – byli k sobě pozorní. A tak to má přece být a nejen o Vánocích. Co myslíte, lidé?

Večer jsem ještě uslyšel ve svém rybníčku štědrovečerní zvonění a mě známý hlas malého zachránce. Byl šťastný, smál se. – A já přesto, že jsem kapr, jsem se poprvé a taky naposledy ve svém životě radostně usmál.

Vánoční příběh

Romana Bartošová, ZŠ a MŠ Bílovice, 9. třída

„Vstávej holka! Je ráno!“ křičela na mě mamka. „Ještě chvilku.“ odpověděla jsem nevrle. „Copak ty s námi nechceš jet do nemocnice

pro tetu Bětku?“ zeptala se mě. „Chci! Počkejte na mě!“ Rychle jsem vstala z postele a utíkala do koupelny.

Po snídani jsme vyrazili. Teta Bětka je moc hodná, vždycky mi na Štědrý den přinese hodně dárků. Dnes pro ni jedeme do nemocnice. Uklouzla na náledí a vykloubila si nohu. A zrovna týden před Vánocemi. Ale dnes už ji pustí domů.

Jsmo na místě. Při pohledu na tuhle velkou nemocnici se mi dělá zle. Ale co se dá dělat. Vcházíme dovnitř. Kolem sebe vidím spoustu nemocných lidí. „Musí to být pro ně hrozné, být o Vánocích tady.“ Potichu jsem řekla rodičům. „Asi jim nic jiného nezbyvá.“ odpověděl mi taťka se smutným výrazem v obličeji.

„Tady to je, pokoj 18, zde by měla být tetička,“ říká mamka. Zaklepeme a vejdem dovnitř. Tetička tu ale není. Místo ní tu leží stará paní, která se na nás smutně dívá. „Dobrý den.“ zdravím ji. Ona se na mě usměje a odpoví mi. V jejích očích ale vidím smutek. Mám chuť se zeptat, co se jí stalo, ale neříkám raději nic.

Do pokoje vchází teta. „Ahoj!“ zdraví nás a první co udělá tak nás všechny obejmě. „Musím vám všechno povyprávět!“ říká nadšeně. Já ji ale moc nevnímám. Pořád se dívám na tu smutnou paní. „Pojďme.“ říká mi mamka. „Už jdu!“ odpovídám jí, i když ještě jít nechci. Bylo mi té paní líto. Ale nakonec jsem poslechla mamku a odešla jsem.

V autě jsem se tety ptala, co je to za paní co s ní byla v pokoji. „To je paní Nováková. Před třemi dny spadla ze schodů a má zlomenou nohu v krčku. Je to ale milá paní. Bohužel na Vánoce bude muset zůstat v nemocnici a její rodina je v Americe.“ „To bude na Štědrý den sama bez svých nejbližších?“ ptám se. „Nejspíš ano.“ odpověděla mi teta. Na to už jsem nic neřekla. Celou cestu jsem v duchu přemýšlela, že tohle tak nenechám.

Uběhl týden a je tu Štědrý den. Vstávám z postele a cítím vůni pomerančového čaje a čerstvého cukroví. Scházím ze schodů a užívám si pohledu na krásný vánoční stromček a adventní věnec, na kterém svítí všechny čtyři svíce. Dívám se z okna a všude kolem vidím

krásně zasněženou krajinu. V tom jsem si ale vzpomněla na paní z nemocnice. Jak se asi má...

„Mami, tati! Jedeme do nemocnice!“ zvolala jsem. „Proč do nemocnice?“ ptají se mě překvapeně. „No přece za paní Novákovou, nemůžeme jí tam nechat samotnou na Štědrý den! Pojedeme ji navštívit a cestou koupíme nějaký dárek.“ Odpověděla jsem. „Ale notak, vždyť jsi ji viděla jednou, skoro ji neznáme a jen tak jí přivezeme dárek?“ říká mi taťka. „Přesně tak! Lidé nemají být o Vánocích sami. Prosím, jen na chvíli!“ Mamka s taťkou se na sebe nedůvěřivě podívali ale nakonec svolili. „Jupí!“ vykřikla jsem nadšeně.

A tak jsme odpoledne vyrazili. Cestou jsme se zastavili do obchodu pro dárek paní Novákové. „No ty jsou krásné! Mami, tati podívejte se na ty botky s tím kožíškem, že je koupíme?“ vykřikla jsem. „To nevím, podívej na tu cenu, jsou docela drahé.“ odpověděla mi mamka. „Ale to nevadí, já na to dám klidně svoje úspory.“ nenechávala jsem se odbýt. „Tak dobře, koupíme je, ale svoje penízky si nechej, za ty jí můžeš koupit nějakou čokoládu.“ řekla mi s úsměvem na rtech. Byla jsem moc šťastná, že mi rodiče vyšli vstříc. Po nákupu jsme jeli přímo do nemocnice. Jsme na místě. Vcházíme dovnitř a jdeme přímo na pokoj 18. Otevírám dveře. Ale paní Nováková tu není. „Mami, tati, že se jí nic nestalo?“ ptám se rodičů se slzičkami v očích. V tu chvíli vchází lékař. Rodiče se ho ptají na paní Novákovou. „Nebojte se, paní Novákovou jsme jenom převezli na jiný pokoj. Pojdte, zavedu vás tam.“ V tu chvíli mi spadl kámen ze srdce. Vcházíme do pokoje a paní Nováková se na nás usmívá, jakoby nás očekávala. Rychle jdu za ní a obejmu ji. Je to jako bych ji znala už od malička. „Dobrý den, naše dcera za vámi chtěla přijet a pozdravit vás, když musíte být na Štědrý den v nemocnici.“ řekla mamka s úsměvem. „To jste moc hodní, že jste ji přivezli.“ nadšeně odpověděla paní Nováková. „Přivezli jsme vám dárek!“ povídám a zároveň

Buchlovický vánoční strom 2010

(Foto: -vlk-)

jí ho předávám. „Děkuji, ten je moc krásný, ale neměli jste si dělat škodu.“ řekla. „Jakou škodu? My jsme vám ho koupili moc rádi.“ odpověděla jsem jí. Pak jsme si začali povídat.

Uběhl nějaký čas a rodiče už mě začali popohánět. „Už bychom měli jít.“ povídají mi. Tak jsme se tedy s paní Novákovou rozloučili. Bylo na ní vidět, že je moc šťastná. „Děkuji vám ještě

jednou, nemyslela jsem si, že budu mít letos tak krásné Vánoce a to jen díky vám.“ povídala nám se slzičkami v očích. Naposledy jsme ji objali a jeli jsme domů. Bylo to krásně strávené odpoledne!

Po večeři jsme šli ke stromečku a rozdali si dárky. Pak jsme si společně užívali vánoční atmosféry.

Jednou o Vánocích

Dominika Flíborová, ZŠ a MŠ Bílovice, 9. třída

„Jedeme ven“, prohlásila mamka, sotva jsme otevřely se sestrou oči.

„Jak ven, kam ven?“ ptala jsem se rozespalá.

„Protože jste stromeček ozdobily včera, já si nachystala salát i kapra, tak máme čas oslavit Štědrý den s koňmi, ne?“ jásala mamka.

Popravdě řečeno, chvíli trvalo, než jsme se probraly natolik, abychom byly schopné toto nadšení sdílet. A pak už nastalo plánování, kam pojedeme a které koně vezmeme.

Bylo krásné ráno a vše nasvědčovalo tomu, že to bude krásná a netradiční vyjížďka.

Koně nás uvítali netrpělivým ržáním a když spokojeně vylízali své žlaby, vyčistily jsme jim jejich dlouhou zimní srst, osedlaly je a vyrazily ze stáje. Slunce nasvítilo bílou krajinu, jeho odlesk na sněhu bolestivě bodal do očí.

„Neměly jsme si vzít svačinu?“ prohodila jsem napůl žertem.

„Kdepak, první hvězda vyjde kolem čtvrté a to už budeme sedět u štědrovečerní večeře“, odpověděla mamka. Jako vždy to měla všechno předem pěkně naplánované.

Koně spokojeně frkali, když jsme projížděli tichým zimním lesem. Měkký sníh jim křupal pod kopyty, od nozder stoupala pára. Kdo tvrdí, že člověk koně zneužívá, když na něm jezdí, měl by zažít tohle – nadšení, chuť, se kterou koně vyrazí se svým jezdcem na vyjížďku.

Koně sami zpomalili a my se tiše dívaly, když před námi defillovalo stádo srnek. Zastavily se také a pohlédly naším směrem. S hrdě zdviženou hlavou pak pokračovaly klidně na své pouti za krmením. Jely jsme dál, naším cílem byla „vyhlídka“ – místo, na které se vždy těšíme, které vždy poskytuje úchvatný pohled do okolí.

Dnes se před námi otevřela lehce sněhem poprášená krajina. Nad stromy přelétl jediný pták, jehož křik se v tichém lese daleko rozléhal. Uvědomila jsem si, že už mě nebolí oči ze třpytivého sněhu – slunce se schovalo za těžké mraky a ticho bylo až tísnivé.

„Je tu hezky, ale raději pojedeme, zpátky to vezmeme jinudy, tak abychom se zvládlly vrátit včas“, pobídla nás mamka ke zpáteční cestě.

V momentě, kdy jsme obracely koně, se zvedl vítr. První sněhové vločky jsme uvítaly s nadšením. Jen pár stupňů pod nulou bylo zárukou toho, že sice nezmrzneme, ale také, že sníh neroztaje a my si užijeme zimních radovánek. Když jsme však vyjely na louku, sněžení se ukázalo být intenzivnější než to vypadalo v lese. Vítr zesílil a my si uvědomily, že nevidíme dál než na zadek koně před sebou.

„Co vidíš?“ ptala jsem se mamky, která jela první.

„Nic“, zněla stručná odpověď.

„A co Káča, trefí?“ ptala jsem se s nadějí v hlase. Mamčin kůň je pověstný tím, že trefí domů i sám.

„Nevím, jedeme domů jinudy a při tomhle počasí...“

Jízda otevřenou krajinou se stala účinným peklem. Sníh nám padal za krk, prsty začaly rychle křehnout, obličej se nám omrzaly v silném větru.

„Vezmeme to jinudy, tady moc fučí,“ rozhodla mamka a já musela slova tlumočit sestře za mnou, protože ve větru nebylo vůbec slyšet. Poprvé nás napadlo, jestli aspoň mamka ještě ví, kde jsme.

„Přibližně ano“, odpověděla mi, když jsem se jí zeptala, „ale bude nám to trvat déle, než jsem předpokládala.“

Uhnuly jsme do lesa a i mně bylo jasné, že jsme se vychýlily ze správného směru domů. Ale cesta lesem byla přece jen o poznání lepší. Vítr se tu třástil o stromy a padající sníh zachycovaly koruny stromů nad našimi hlavami.

Slunce nebylo vidět. Když jsem se odvážila podívat na hodinky (brrr, málem mi při tom zmrzla ruka), s úžasem jsem zjistila, že je půl čtvrté.

„No, mami, asi večeři s první hvězdou fakt nestihneme“, oznámila jsem, což nám bylo všem jasné, nahlas.

„Ještě že je ta Káča takový bojovník“, pomyslela jsem si, když jsme se ocitly u známého krmelce plného sena. Vítr tu tolik neřádl, bylo nám trochu tepleji a tak jsme se rozhodly si udělat malou přestávku.

První hvězdu jsme spatřily v okamžiku, kdy vítr trochu rozehnal mraky. Koně ukusovali seno z krmelce, otřepávali ze sebe studený sníh a my si uvědomily, že štedrovecerní večeři tentokrát mají koně a my jim jen tiše závidíme a rozehríváme studené prsty.

Domů jsme se dostali o 3 hodiny později, než bylo v plánu. S prochladými končetinami, hladovým břichem a unavené. Pohled na naprosto spokojené koně, kteří měli doma svůj druhý štedrovecerní chod, nás nakonec ale zahřál a vykouzlil úsměv na tváři.

Naše večeře se zpožděním byla o to chutnější, oč nám víc kručelo v břiše, nad dárky se nám zavíraly oči, ale den to byl nezapomenutelný, nejen proto, že byl Štědrý.

Sním o tom, že budu jednou chodit

Kristýna Kuběnová, ZŠ a MŠ Bílovice, 9. třída

Sedím v parku. Vítr pofukuje a děti se radují ze sněhu. Je mi 14 let. Jsem na vozičku. Jak ráda bych se s nimi proběhla, ale nemůžu. „Proč se mi to muselo stát? Proč zrovna já?“ ptám se sama sebe. Povzdechnu si. A teď rovnou domů. V pokoji jen tak sedím a píši si s kamarádkou. „Už běž spát, už je pozdě“ volá matka. „Ano! Hned!“ Podívám se na hodiny.

Lehnu si. Zavřu oči a usnu. Zdá se mi krásný sen. „Já chodím? A můžu i běhat!“ Podívám se na své nohy. „A co dělám na louce? Když je zima.“ Náhle okolo mě proletí motýl. Žlutý. Rozběhnu se za ním. „Počkej!“ zakřičím na něj.

Chvilí jen tak za ním pobíhám. Z ničeho nic jsem na pláži. V Řecku. „Vau! To je parádička!“ vykřiknu. Skočím do moře. Zkousím plavat. „Já plavu?“ raduji se. Potopím se. Otevřu oči. Ryby! Mnoho krásně zbarvených ryb. O tom se mi zdálo. Náhle černo. Tunel a na konci světýlko. Světýlko, které dráždilo mé oči. „Zhasněte!“ zakřičím. Náhle zjistím, že mám otevřené oči. „Takže to se mi jen zdálo?“ Zkousím hýbat aspoň jednou nohou. Ale marně.

Sednu si na vozík. A jedu rovnou do obývacího pokoje. Tam stojí vánoční stromeček. „Dnes jsou Vánoce! Hurá!“ řeknu si v duchu. Těsně před

štedrovečerní večeří vždy lijeme olovo. Už je roztavené. Vlijeme ho do vody. A co nevidíme? Je tam holčička, která jako kdyby stojí. Zadívám se na ni. Začne se hýbat. Běhá. Skáče. „Pojďte ke stolu“ volá matka. Jako každý rok jsme měli rybu a salát. Dojedly jsme a sešli se u stromečku. Je tam mnoho dárků. Taky mnoho báječných věcí jsem dostala. Avšak jednu nejlepší. Poukaz na masáže po celý rok. Rozbrečím se radostí. „Děkuji mami, tati.“ „To nemáš jen od nás, ale od nás všech.“

27. prosince:

„Stávej! Jde se“ vzbudí mě mámin hlas. „A kam?“ zeptám se ospale. „No přece na ty masáže.“ „Jo vlastně!“ vyjeknu radostí. „Tak na co půjdeš jako první?“ ptá se mě matka. „No. Asi jako první zkusím čokoládovou masáž. A nebo medovou?“ „Zkus obě“ s radostí řekla matka.

Nejdřív jsem tedy šla na čokoládovou masáž. Bylo to super! A poté na medovou. Chodila jsem na ty masáže jedenkrát za čtrnáct dní. Zjistila jsem, že pomalíčku se začínám zotavovat. Cvičím každý den s nohama.

Po roce:

Sedím na lavičce v parku. Vítr pofukuje a děti se radují ze sněhu. Tentokrát se s nimi raduji taky. Ano, přesně. Můžu chodit, dokonce i běhat. Právě teď ale sedím. Pozoruji přírodu, jak je krásně pod bílou peřinou. Pomalíčku se zvedám. Jdu domů. „Už jsem doma!“ volám.

„Ano“ matka odpoví. Ležím na posteli a usínám. Zdají se mi různé sny. Ale ten o plavání v Řecku byl nejlepší. Probouzím se do vánočního dne. Jako každým rokem lijeme olovo. Krájíme jablíčka. Jíme kapra a salát. Když už jsme po jídle, jdeme ke stromečku. Je tam plno dárků. Mnoho jsem jich dostala, ale žádný mě nepotěšil jako ten poukaz. „Mami, tati taky pro vás něco mám“ řeknu.

„Let balonem? Si se zbláznila ne?“ vyjekli na mě.

„Ne. Vůbec. To je poděkování za ty masáže“ odpovím.

„To ale vůbec nemuselo být. My jsme taky rádi a hlavně, že už chodíš“ pousmáli se.

„Já taky. Po dlouhé době jsem prochodila své boty,“ začala jsem radostí brečet.

Vánoční čas

Adam Martiška, 3. ZŠ Sportovní Uherské Hradiště, 9. třída

Probouzím se do rána krásně provoněného vánoční atmosférou a cukrovím. Když konečně vstanu, podívám se přes zamřené okno na bohužel ne sněhem zasněženou krajinu, ale na krásně vybarvené nebe, létající ptáčky a ticho. Ticho, které jindy neslychám. Klid a pokoj Vánoc. Obleču se do mého vytahaného domácího oblečení a jdu pomoci mamince s doděláváním posledních úprav vánočního úklidu. A protože se o Vánocích rád vyspím, jdu zrovna obědvat. Když vidím, co se vaří v hrnci na sporáku, už se mi sbíhají sliny. Rybí polévka po odkrytí jakoby najednou omámí moje smysly a já nemyslím na nic jiného než na to, až ji sním. Rychle přiběhnu ke sporáku a požádám maminku o nalití. Ta se jen usměje, když vidí mou spokojenou tvář. Nasypu do polévky usmažené rohlíčky a pustím se do oběda.

Po obědě vše co nejrychleji naskládáme do myčky a vydáváme se na naší tradiční vánoční procházku po vesnici. Už se pomaloučku stmívá a nebe se ponořuje do vánoční noci, která již brzy nastane. Obejdeme vesnici, v níž potkáme pár našich známých, popřejeme zmrzlými rukama omílané, „Veselé Vánoce a šťastný nový rok“, až dojdeme zpátky k domu, který jako všechny ostatní vypadá v šeru klidně, vyrovnaně a spokojeně. Když ostatní členové rodiny pokračují ke dveřím, já se ještě zadívám na oblohu, na které se pomalu linou skoro neviditelné mráčky a nad nimi

se na chvíli objeví měsíc. Září tak svátečně a vladačně jako jenom o vánoční noci. Zadívám se také na domy. Vánoční světla jsou někde až moc nasvícená a narušují jinak již vcelku hustou tmou.

Po příchodu jdu zabalit své dárky pro rodinu. Nadšený se vrhám do svého pokoje a beru do rukou nůžky s balicím papírem a izolepou. S úsměvem si zpívám pouštěné písně, linoucí se z reproduktoru mého mobilu. Když se v mém playlistu objeví píseň „Christmas“ od Billyho Macka, připomenu si, že Vánoce jsou opravdu tady. V plné parádě, lesku, světel a radosti se blíží ke svému vrcholu. Štědrý večer může bez trablů začít.

Já s maminkou peču kapra a slavnostně prostírám stůl svátečními ubrousky. Starší motivy vyšité na prostírkách dodají všemu štávu. Ostatní členové naší čtyřčlenné rodiny se zatím hází do gala. Já už jsem oblečený, proto mezitím dávám dárky nenápadně pod vánoční stromek, který je letos opravdu vydařený. Mimo nádherné baňky, hvězdy, řetězy a světla ucítím vůni lesa, tu nezaměnitelnou vůni, bez které si Vánoce představit dokážu jen velmi těžko.

Všude je vánoční atmosféra, všude zni koledy a všude panuje něco nevyjádřitelného ve vzduchu, co je cítit právě jen jeden jediný den v roce. Je to ten pravý duch Vánoc. Je cítit už od poslední adventní neděle, kdy se jakoby všichni pozastavují a říkají si: „Vánoce, nejkrásnější svátky v roce, jsou tady.“

Když již všichni sedíme u stolu, tatínek pronese každoroční přípítek, ke kterému každý přidá ten svůj jako svoje přání. Poté se posadíme a lámeme oplatek s medem. Maminka přinese na stůl rybí polévku. Tu máme rádi úplně všichni. Když tatínek otevře troubu a já uvidím zlatavou kůrku a růžové masíčko na plechu - ano, je to on, vyvrcholení štědrovečerní večere – kapr na másle a víně. Oba jsou vynikající jak svou chutí, tak svou vůní. Nedočkavě vstávám v domnění, že tam budu první a pustím se do té nádhery, ale zbytek rodiny to napadlo dřív, takže byli přede mnou. Nevadí, mám čas. Mám vlastně tolik času, kolik budu chtít. Jsou přece Vánoce a o Vánocích se nespěchá a nestresuje. Ba naopak. V klidu se odpočívá, relaxuje a usmíruje. Když se konečně dostanu na řadu a usedám na své místo, uvidím uprostřed stolu salát, který byl vyměněn za polévku. Pořádně si naložím v domnění, že to prostě po dlouhém dni sníst musím. Omyl, po dojení kapra mi zůstává. To ovšem nemění nic na tom, že byl jako vždy nejlepší na světě. Utíkáme se sestrou nahoru docvičit koledy na naše hudební nástroje. Později, když se z přízemí ozve kouzelný hlas zvonečku, se na sebe podíváme a odcházíme dolů. U stromu je tolik dárků! Pokouším se je spočítat, ale nejde to. Začínám hrát a sestra se po chvíli přidá. „Dřevěné“ hlasy nástrojů se linou chodbou, kuchyní i obývacím pokojem. Po dohrání poslední koledy odložíme nástroje a jdeme ke stromku. Po jednom rozdáváme dárky a rozbalujeme. Mnohokrát ten večer zazní věta: „Jé, to jsem potřeboval“ nebo „To jsem si přál, děkuju.“ Nato odcházíme k babičce, kde opakujeme své koledy a s nadšením rozbalujeme další dárek. Podíváme se na zpívajícího „Káju“ v televizi a Tři oříšky pro Popelku, což už pár let k Vánocům patří.

Ještě před jedenáctou vyrážíme na půlnoční na Velehrad. Kromě bláta na cestě a zelených ploch lze vidět zavřené obchody, rozsvícená světla v bytech, světýlka na každém kroku, ba i lampě a výloze. Nikdo nikde, na silnici pouze pár aut, která nejspíše spěchají taktéž na půlnoční. Když vystupujeme z auta na parkovišti před kostelem a já uvidím tu skvostnou baziliku, zamyslím se nad tím, kdo ji stavil. Úžasné dílo. Venku je 16 stupňů, takže příjemný pocit jemného větříku není vůbec na škodu. U kostela se již udělala menší řada, takže chvíli čekáme, než vejdemě dovnitř. Strop je vyzdoben klenbami, sochami, obrazy a dalšími objekty, které vzbuzují dojem opravdového bohatství duše. Chytili jsme ještě místo. Když zazněla trubka, otočil jsem se. Za varhanami na balkónu stál celý orchestr. Začal jsem se těšit na to, co přijde. Úžasný zvuk koled se ozýval ještě dlouho poté, co přestali hrát. Nádherný zážitek s hudby doplňoval zpěv souboru, který měl snad osm hlasů. To vše přerušoval klasický, i když sváteční, obřad. Na konci, když dohrála poslední koleda, se lidé hromadně otočili a začali bouřlivě tleskat celému orchestru, který jim na oplátku zahrál ještě jednu, ještě krásnější než předtím. Nikdo nikam nespěchal a všem směřovaly hlavy vzhůru. Po skončení následoval dlouhý potlesk, do kterého jsme se zapojili i my. Odchod byl malinko zpomalený ospalým národem, jak by ne, bylo asi půl druhé hodiny ráno. Přijeli jsme domů, kde jsem sezobal půlku talíře voňavého,

chutného a nezdravého cukroví. I když ho jinak nejím, o Vánocích mě všechno chutná. Únavou zapadám do peřin a po chvíli usínám. Ale v duchu stále zní koledy, hrající trubka a radost všech lidí. I když jsou Vánoce za námi, není všem dnům konec. Jednou se přece vrátí a zpěv koled opět zazní v našich uších, i srdcích a pohladí duši tak, jak to umí jen duch Vánoc.

Vzpomínka na vánoční čas

Monika Buráňová, ZŠ Prakšice, 9. třída

Když jsem byla malá, vzpomínám si, že jsem se těšila na dárky, šťastnou rodinu a na stromeček. Proseděla jsem u svítící větve celé hodiny. Dívala jsem se, jak se na mě usmívají figurky z čokolády, zabalené do alobalu. Vždy jsem si lehla pod stromeček a mlsala.

Vzpomínám si na vánoční večeri. Jako obvykle jsem dostala talíř plný bramborové kaše a velkou filetu smaženého kapra, pokapanou šťávou z citronu. Po večeri tatínek vždy vstal a odešel si „popovídat“ s Ježíškem. Po chvíli nás přivolal typickým cinkáním zvonečku. Vběhly jsme se sestrou do obýváku a usedly ke stromečku. Začaly jsme trhat barevný papír, jímž

byly zabaleny dárky. Přetrhávaly jsme mašle a radovaly se z dárků.

Po celém našem domě panoval klid, pohoda a hlavně radost. Když jsme rozbaly všechny dárky, šly jsme se s nimi pochlubit babičce a dědečkovi. Oběma prarodičům se rozzářily oči. Byli šťastni, že jsme přišly. I od nich jsme něco dostaly. Já i má sestra jsme většinou dostaly hračky, ale byly jsme z nich nadšené. Po chvíli jsme se všichni odebrali zpátky ke stromečku. Sedli jsme si na pohovku a přitulili se k sobě. Dívali jsme se na tradiční pohádku Tři oříšky pro Popelku. Když skončila, maminka i tatínek mě šli uložit ke spánku. Na dobrou noc mi zazpívali a já spokojeně usnula.

Svíčka svítí na stole, zlaté zvonky zvoní

Karolína Maděrová, ZŠ Buchlovice, 6. třída

*Svíčka svítí na stole, zlaté zvonky zvoní,
stromeček nám v obýváku velmi pěkně voní,
dárečky tam pod stromečkem zabalené leží,
Ježíšek už odletěl a venku nám zas sněží.*

*Vánoce, vánoce, už jsou tady zase vánoce,
vánoce, vánoce to je zimní čas, vločka padá,
stromek svítí, Ježíšek se z nebe řítí,
dárečky nám naloží, zacinká a zase odletí.*

*Venku stojí sněhulák,
na obloze bílý mrak,
za chvíli nám bude sněžit,
máme se zase na co těšit.*

*Zima, zima, zima, mráz,
vločka, rampouch jsou tu zas.
Na vánoce, na vánoce,
máme plné ruce práce,
pečeme perníčky
a vanilkové rohlíčky.*

Nejkrásnější den v roce

Klára Kapounková, ZŠ Buchovice, 8. třída

Je zimní páteční odpoledne. Zbývá už jen jeden kratičký týden do Štědrého dne. Je to snad ten nejkrásnější den v roce. Tehdy se rozeznívají tisíce, snad i miliony zvonků v našich domovech.

Začne štědrovečerní večere a pak to krásné očekávání v dětských duších - „Co asi bude pod stromčkem?“ Jenže to všechno krásné a tiché bude až za týden. Teď to spíš všude kolem nás vypadá jako jeden velký předvánoční shon a zmatek.

A tak se skupinkou kamarádek a zdatným vedoucím vyjíždíme vlakem do ticha hostýnských hor.

Odpočinek a zábavu ve vlaku střídá namáhavý výstup až na vrchol. Nohy se nám propadávají v peřinách sněhu, které sama paní zima načechrala a vyběhala. Obklopují a chrání nás mohutné stromy, které svlékly na podzim svůj plášť z listů. Teď už lístky leží na zemi zakryté sněhovou peřinou. Větve stromů se pokorně sklánějí k zemi pod tíhou nového bílého kožichu. Nabíráme sílu na poslední kroky.

Čím blíže jsme k cíli, tím více se vzdalujeme tomu lidskému shonu a hluku dole v údolí.

Snad jen tiše dopadající vločky ruší posvátné ticho. Připadáme si jako v pohádce. To nejkrásnější je však ukryto až na konci cesty - hostýnská bazilika. Stojíme před ní prokřehlí a unavení, ale šťastní. Šedý stín večera pomalu zahalil okolní přírodu. Jen ona a vše kolem ní je kouzelně třpytivé a jasné. Vysoké lampy tu stojí kolem ní jako dvorní dámy a slouží jí svým světlem k její větší kráse. Dívá se na nás pokojně a vstřícně. Je určitě šťastná, že jsme ji našli.

Ohromení krásou zapomínáme na čas. Najednou si uvědomujeme, že je nejvyšší čas najít teplo útulku k přespání. Nacházíme ho v blízkém domě pro poutníky. Všechno spí a my se ukládáme ke spánku.

Vánoční náměstí 2010

(Foto: -vlk-)